

Heiloo, maart 2018

Lang geleden maakte ik mijn huiswerk op mijn kleine kamer. De deur zwaaide open en ik zag mijn vader voor me staan. Hij zag er erg opgewonden uit en zwaaide met een stuk papier. 'Je gelooft het niet!' riep hij. 'Je gelooft het niet!' Hij liep op mijn bureautje af, dat naast mijn bed stond. 'We zijn rijk!'

'Rijk?' stamelde ik. 'Hoezo?' En hij begon te vertellen. De zuster van zijn vader, zijn tante Betsy, had een zeer rijke man, maar het stel had geen kinderen. Ze woonden in een enorm groot huis, omzoomd door bos. Ik kon me herinneren er wel eens te zijn geweest.

'Ze heeft alles aan ons nagelaten,' sprak mijn vader higgend. 'Ik heb natuurlijk heel veel voor haar gedaan, de tuin, het huis na de dood van mijn oom. Maar dit had ik niet verwacht.'

'Je hebt de hele begrafenis voor haar geregeld,' zei ik. En ik herinnerde me de uitvaart. Mijn vader, mijn moeder en mijn zus Elise waren de enige aanwezigen. Dat

was de ellende van heel oud worden: dat je iedereen overleeft en je eigenlijk niks hebt aan al je geld.

In de weken daarna werd duidelijk dat we gingen verhuizen en ik liet het over me heen komen als een storm in de herfst. Ik zie nog voor me hoe we onze meubels omhoog sjouwden, over al die trappen met donkere tapijten. Aan de muren met bloemetjesbehang hingen schilderijen van verre voorvaderen. Ik fantaseerde ondertussen over een reuzeparty die ik hier zou gaan houden. Ik zou de hele school kunnen uitnodigen.

Het huis in Heiloo lag op de top van een heuvel. Een lange weg leidde daar naar toe. Dan kwam je bij een hek en daarachter lag het, met sprookjesachtige torentjes en een grote tuin. Rechts was een prieeltje. Het was allemaal zo mooi, het leek wel een droom.

Om je eerlijk te vertellen wie we waren: we waren een heel gewoon gezin. Mijn vader was gemeenteambtenaar, mijn moeder werkte in een bibliotheek. Ons gezin was niet rijk en niet arm. Toch leefden we zuinig in een te krappe flat in een achterstandswijk. Ik ben er later achter gekomen dat mijn vader flinke schulden had, die afbetaald moesten worden.

Maar toen zaten we daar. Ik kreeg een kamer met een houten, krakende vloer met hoge ramen die uitzicht

boden op de slingerende heuvelweg. Voor het raam stond mijn nieuwe bureautje, maar de zes laatjes waren allemaal dicht. Ik vroeg mijn vader naar de sleutels, maar hij wist het niet.

‘Vreemd dat ze er niet in zitten,’ zei hij. Het was een notenhouten bureau. Ik voelde me een vorst als ik daaraan mijn huiswerk zat te maken.

Op een dag kwam de notaris langs. Hij was een statige, lange man. ‘Ik zie dat jij de geliefde kamer van mevrouw hebt gekregen,’ zei hij. ‘Mevrouw zat hier vaak te musiceren, zij speelde vele, houten fluiten en zij kon mooi spelen. En zingen kon zij ook, ach, wat kon zij mooi zingen.’ Hij stopte en voelde in zijn zakken. ‘Hier zijn nog wat sleutels van haar bureau. Ik vond ze achter in onze kluis.’ Hij knikte en liep verder, naar mijn vader.

Toen iedereen weg was, pakte ik de sleutels en opende trillend van spanning de laatjes. Er lag helaas niets in. Maar in het laatste laatje vond ik een stoffig, roodbruin cahier, waar een zeer oud touwtje omheen gebonden was. Ik blies wat stof weg en dacht aan vaders tante. Had zij in dit bureau haar memoires achtergelaten? Ik zou spoedig ontdekken van niet.

Ik sloeg voorzichtig de map open en bekeek de bladen. Ze waren geel en heel oud. Er was met een onleesbaar